

кривѣше отъ плачъ като парализирана, не можеше да отрони дума.

Въ това време на покрития мостъ властта готвѣше бесилката. Отрано турчета, циганчета се бѣха набрали да дочакатъ мрачното тържество. Отдалече гледаха и българчета. Не следъ много зеха да се трупатъ зяпачи българи — селяни и празни турци. Набра се голѣма навалица. Буйна глѣчка се дигна. Смѣхове и закачки се заредиха. Не липсуваха и зловни закани къмъ българитѣ. Нѣкои насочваха юмруци и огнени очи къмъ българската махала. Полека-лека българчетата разбраха, че зрѣлището не е безопасно и се прѣснаха, изчезнаха. Ето ни единъ и отъ селянитѣ не остана. Българитѣ граждани не се явиха да присѣтствуватъ. Тѣ, безъ да сж се нагласявали предварително, съ своето отсѣствие направиха мълчаливъ протестъ. Не дойде никой и отъ почитенитѣ турци.

Баща ми, майка ми и другитѣ наши се бѣха прибрали вкѣщи, сгушили се, кой кѣде види. Слана ги бѣше попарила. Баба изъ дълбоко въздишаше. Тета Мара лежеше въ леглото си — отпаднала, болна. Бѣше се загледала въ тавана съ неподвижни очи. Мисълта ѝ лѣниво блуждаеше по безводни пустини. Вѣченъ сънь я мамѣше къмъ гробно безмълвие. Отъ време на време се мѣркаше предъ нейното болно въображение той — нейния Димитъръ, посърналь и унилъ, впилъ тѣженъ погледъ въ нея, сякашъ я моли, иска утѣха отъ нея. Кога ли ще дойде той още веднажъ? Охъ блажено време! Не, нека се бави, колкото ще, само да му се не случи нѣкое зло. Здравъ и читавъ да остане. Тя ще го чака, ако е нужно, дори до второ пришествие, стига да го не нападне и надделѣе вража ржка, да го не засегне сѣнката на смъртта.

Азъ се тихо измѣкнахъ на време отъ дома. Излѣзохъ на улицата. Пуста бѣше тя. Пияницата Лютфи идѣше отъ горе и пакъ пѣеше. Не зная защо, той ми омилѣ много, като го зърнахъ. На шията ми висѣше малка платнена кисийка. Отъ нѣколко дни тамъ спокойно се гушеше монета посреб-